

Весткі й Паведамленьні

інфармацыйны бюлетэнь Згуртаваньня “ПАГОНЯ”

Viestki j Paviedamleñni

Электронны адрас: viestki@mail.com

✉ P. O. Box 3225, Farmingdale, NY 11735

№ 11 (705)

Лістапад 2024 г.

Прэзэнтацыя альманаха “Беларус” за 2024 год

У суботу, 12 кастрычніка 2024 году, у грамадзкай залі пры Саборы Сьв. Кірылы Тураўскага ў Брукліне адбылася прэзэнтацыя літаратурнага альманаха беларускіх пісьменьнікаў замежжа “Беларус” за 2024 год. На сталі ў залі былі раскладзеныя ўсе 18 выпускаў выданьня, што выйшлі з 2007 году.

Старшыня Згуртаваньня “Пагоня” сп. Віталь Зайка адкрыў імпрэзу, падзякаваўшы ўсім, хто прыйшоў падзяліць радасьць выхаду выданьня, якое публікуе творы аўтараў, якія пішуць па-беларуску і жывуць па-за межамі Беларусі. Затым ён перадаў слова паэту і барду сп. Сяржку Сокалаву-Воюшу, які пагадзіўся быць вядоўцам імпрэзы.

Ён прывітаў прысутных і таксама падкрэсьліў важнасьць альманаха як пляцоўкі для творчых сілаў, што яднае пісьменьнікаў-беларусаў, якія жывуць у замежжы. Першым ён папрасіў выказацца рэдактара альманаху, што зьяўляецца таксама заснавальнікам, арганізатарам і рухаючай сілай праекту, сп. Марата Клякоцкага. Ён каротка нагадаў гісторыю пра-

екту, адзначыўшы, што цяперашні выпуск стаў рэкордным па колькасьці аўтараў – 32 чалавекі зь 10 краінаў.

Сп. Сяржук Сокалаў-Воюш спыніўся на першым з прысутных сьленьня ў залі аўтараў альманаху, ім (па альфабэце) стаў сп. Віталь Зайка. Вядучы каротка ахарактырызаваў прадстаўлены аўтарам твор, задаў аўтару пару пытаньняў па ўжыванні некаторых назваў, якія былі выкарыстаныя ў творы. Затым аўтар распавёў пра сваё апавяданьне “Абдзіраловіч і сын”, у якім паспрабаваў асэнсаваць наступствы падзеяў народнага ўздыму ў Беларусі 2020 году і таксама дылемы, выбару, што паўстаў перад беларускімі актывістамі ў замежжы, калі ўлады РБ пачалі ціск на іх сваякоў, каб заграмаваць дзейнасьць беларускіх нацыянальных арганізацыяў.

Затым была чарга выступу спрактыкаванай аўтаркі сп-ні Тацяны Заміроўскай, ужо віднай і запатрабаванай пісьменьніцы. Вядоўца прадставіў яе і запытаў пра некаторыя рэчы, што закранулі яго пры чытаньні твору аўтаркі, досыць

складанага па форме і намеры ўздзеяньня і арыгінальнага па кампазыцыі. Затым выступіла сама аўтарка. Яна падзякавала рэдактару за ягоную дзейнасьць і пачала выступ аповедам пра сваё папярэдняе апавяданьне ў альманаху. Пэўны час таму яна мела аўтарскі блёк, нічога не пісалася, але прапанова напісаць для “Беларуса” дапамагла дарабіць апавяданьне пад назвай “Менавіта тое, чым падаецца”. Яно прыцягнула ўвагу чытачоў, і цяпер яна піша па яму сцэнар. Рэжысэрка Дар’я Жук зацікавілася зьняць па ім паўнамэтражны фільм.

Новае апавяданьне пабудаванае на выкарыстаньні ўласнага досведу з кліент-сэрвісам і зь лёсам сваяго дзеда. “Зь непрацуючым кліент-сэрвісам, напэўна, сутыкаліся ўсе, і вось узнікла ідэя скарыстаць форму камунікацыі з такім сэрвісам для скампанаваньня ў адно цэлае сюжэтных тэмаў пра сабаку, штуцын і лёс майго дзеда. І ў выніку атрымліваецца, што мы – нашчадкі выжыўшых. Мы, ня дзеці-ўнукі-праўнукі герояў, супэрмэ-

працяг на бачыне 3

Інфасустрэча “Мой працоўны шлях у эміграцыі”

У суботу, 29 верасня, на Мангэтане прайшла імпрэза, арганізаваная для абмену інфармацыяй па выбары месца вучобы й пошуку працы ў ЗША для нядаўна прыехаўшых у краіну. Яна была супольна падрыхтаваная Беларуска-Амерыканскім Згуртаваньнем “Пагоня” і Асацыяцыяй Беларусаў у Амэрыцы (АБА). Перад імпрэзай усе прысутныя каратка распавялі пра сябе і пра свой досвед, дзе жылі ў Беларусі і як даўно ў ЗША.

Напачатку імрэзы прэзыдэнт АБА сп-ня Ганна Шарко распавяла пра фармат імрэзы, нагадала што падобныя сэмінары праводзіліся цягам шэрагу гадоў да пандэміі. На такіх сустрэчах людзі, якія ўжо дасягнулі пэўных вынікаў у прафэсійным жыцці дзяліліся інфармацыяй па розных практычных пытаннях. Напрыклад, якую галіну дзейнасьці абраць, бо шмат для каго праца па спецыяльнасьці, набытай на Бацькаўшчыне, па розных прычынах не ўяўляецца мажлівай на новай глебе, як пайсьці вучыцца, як вырашыць пытаньне аплаты за вучобу, як знайсці стыпэндый, і, нарэшце, — як “прадаць” сябе на рынку працы.

Першай прамоўцай была сп-ня Натальля Бортнік, якая працуе мэдысстрой у Мэдыцынскім Цэнтры Маймоніда ў Бора-Парку, Бруклін. Натальля прыехала зь Менску, дзе вучылася на мэханікаматэматычным факультэце БДУ, але ня скончыла яго. У ЗША працавала афіцыянткай і бармэншай, а затым стала браць удзел у правядзеньні бар-кўызаў (віктарынаў) “Мазгабойня”, і гэта давала дастатковы заробак, каб мець шмат вольнага часу. Тады яна зразумела, што па першапачатковай спецыяльнасьці працаваць ня будзе, і, пагледзядзёўшы ў сьцеіве ўзроўні запатрабаванасьці ў заробкі для розных прафэсіяў, спынілася на спецыяльнасьці мэдычнай сястры. Цяпер недахоп мэдсэстраў складае 20%, працу можна хутка знайсці ў любым месцы, ёсьць мажлівасьці кар’ернага росту.

Найбольш даступным варыянтам была сыстэма CUNY — Гарадзкі ўнівэрсытэт Нью-Ёрку, дзе трэба было вучыцца 4 гады, і агульны кошт складаў каля 15 тыс. даляраў. Запісалася ў Borough of Manhattan Community College. Натальля не змагла перавесці ўсе крэдыты зь Беларусі, і таму вучылася па поўнай праграме. Удалося здабыць стыпэндый, і ў выніку аплата складала толькі 7 тыс. Вучыцца было лёгка, узровень нагрузкі быў меншы, чым у БДУ. Заробак мэдысстры ў Нью-Ёрку — 120 тыс. на год. Натальля хацела пайсьці ў парадзільны аддзел, але запісалася валантэраўкай у шпіталь Бэль-

вю ў адзел хуткай дапамогі. Там ёй спадбалася, стала працаваць па гэтай лініі і дасюль не шкадуе. Потым Натальля адказала на пытаньні прысутных.

Затым выступіў сп. Максім Пясецкі, інжэнэр-распрацоўшчык, які ў Беларусі займаўся зусім іншымі справамі і не цікавіўся праграмаваньнем. У Нью-Ёрку прыехаў як стажор у сфэры гатэльнага бізнэсу, але потым зразумеў, што ягонае сэрца не належыць гэтай сфэры. На парадку знаёмага пайшоў у буткэмп падрыхтоўкі IT-працаўнікоў Full Stack Academy. Перад тым Максім ставіў сабе пытаньне — ці вывучаць праграмаваньне ў каледжы 3-4 гады, ці пайсьці вучыцца ў буткэмп. Параўнаўшы ўсе плюсы і мінусы, вырашыў, што буткэмп, які займае ўсяго 4-8 месяцаў, будзе лепей. У Full Stack Academy ўсяго адна мова праграмаваньня, JavaScript, вучоба досыць інтэнсіўная, цэлы час праекты, потым далучаецца трэнэр па кар’еры (career coach). Навучэнцы праходзяць нутраныя іспыты, хто не здае іспыт — бярэ ўвесь курс нанова. Даў рады з аплатай і скончыў буткэмп напярэдадні пандэміі, знайшоў працу ў сфэры мэдстрахаваньня, потым зьмяняў працу. У прынцыпе, чым больш мяняеш працаў, тым больш набіраеш досведу і падвышаеш прафэсійную вартасць.

Затым Максім адказаў на пытаньні прысутных, пра мову праграмаваньня (ня мае вялікага значэньня якая мова), пра ўзровень заробкаў (“на старт меў каля 90 тыс., цяпер людзі атрымліваюць па 100 і болей”). Асобна спыніўся на пытаньнях па выкарыстаньні штучнага інтэлекту. Некаторыя фірмы забараняюць выкарыстаньне штывнту, але, у прынцыпе, гэта інструмэнт, ён дапамагае аўтаматызаваць некаторыя кампанэнты працы і заахшадзіць час. Прысутныя і вядучая сустрэчы сп-ня Ганна Шарко дадала, што штывнт — гэта свой інструмэнт, і ён, як дзіця, якое трэба вучыць, “гадаваць”, даводзіць да ладу, прыстасоўваць да патрэбаў сваіх праектаў.

Потым выступіла сп-ня Ганна Шарко, распавяла пра сябе, чым займалася ў Беларусі. У ЗША працавала афіцыянткай і бартэндарам, праходзіла стаж па арганізацыі імпрэзаў пры мэры гораду Нью-Ёрку, была рахункаводам, 2 гады працавала рэкрутэрам. Ганна распавяла, як можна запісацца на бясплатныя курсы ангельскай, і наагул удасканаліць сваю ангельшчыну. Ёсьць праграмы, дзе можна мець індывідуальны коўчынг, бо шмат пэнсіянэраў гатовыя дапамагчы імігрантам і мець занятак для сябе. “Я са сваёй настаўніцай дасюль застаюся ў цёплых сяброўскіх адносінах”.

Затым Ганна распавяла пра працу рэкрутара, асобы, што шукае працаўнікоў па зададзеным параметрах і апісаньнях кшталту працы. Пошук працаўнікоў у значнай ступені аўтаматызаваны і адбываецца спачатку праз рэзюмэ, кароткі пералік навывкаў, вучэбнага і працоўнага досведу. Кожнае рэзюмэ мусіць мець дакладна вызначаную назву працоўнай пазыцыі і здольнасьці, якія шукальнік мае як кандыдат на пасаду. Рэзюмэ праганяюць праз адпаведныя праграмы, якія выдзяляюць па ключавых словах патрэбныя пасады і здольнасьці. Затым ідзе верыфікацыя навучальнага і працоўнага досведу. Важная ў пашуку працаўнікоў плятформа LinkedIn, дзе варт трымаць свае падноўленыя рэзюмэ і заносіць актуальную інфармацыю пра працу і досвед. Для артымізацыі складаньня рэзюмэ выкарыстоўваюць сыстэму Jobscan.co.

Ганна спынілася на асаблівасьцях сыстэмы LinkedIn, якія трэба ўлічваць. Наагул рэкрутэр, каб нешта ўбачыць, мае толькі каля 10 сэкондаў, таму варт рабіць клікабельнай спасылку ў рэзюмэ на акаўнт LinkedIn. Яна таксама распавяла пра падазроныя рэчы, што адразу кідаюцца ў вочы (red flags) пры разглядзе інфармацыі ад шукальніка працы.

Затым Ганна адказала на пытаньні прысутных. Асобнае цікавае пытаньне — як дабівацца падвышкі на сваёй бягучай працы — “будуйце кейс на падвышэньне заробку, пералічвайце дасягненьні й посьпехі, прасіце калегаў аб рэкамендацыі, ня бойцеся выходзіць на сваго кіраўніка або аддзел кадраў, каб пастаяць за сябе ў справе падвышкі”.

Затым Ганна падзякавала ўсім за актыўнасьць і зрабіла аб’яву пра прэзэнтацыю альманаха “Беларус” у грамадзкай залі пры Саборы БАПЦ у Брукліне на 401 Атлянтык авэню і запрасіла на ведаць яе.

Сп. Віталь Зайка, старшыня Згуртаваньня “Пагоня”, які забясьпечыў залю для сустрэчы, каратка распавёў пра сваю арганізацыю і пра пляны адносна аднаўленьня рэгулярных сходаў яе.

Прысутныя затым мелі час знаёміцца і калегавацца зь землякамі пры сыціпных пачастунках. Жадаючыя маглі ўзяць друкаваныя матэрыялы Згуртаваньня “Пагоня” — календары, бюлетэнь “Весткі й Паведамленьні”, паштоўкі.

Імпрэза выклікала цікавасьць і прайшла вельмі плённа. Разам з тым яна, у пэўнай ступені, плянавалася як спроба “прамацаць глебу” адносна аднаўленьня сходаў “Пагоні”, і ў гэтым пляне аптымізм можна назваць досыць стрыманым.

Віталь ЗАЙКА

Прэзэнтацыя альманаха

працяг з бачыны 1

наў, і няварта чакаць ад нас подзвігаў, гераізму, а таксама імпрэскасыці, выканання нейкай місіі. Ад першай асабы напісаць не выпадала, таму аблямавала ўсё ў тэкст, дзе кабета-прафэсар набыла сабаку-робата для каталёгавання бібліятэкі нябожчыка-мужа. Сабака пачаў працаваць, але пасля стаў рабіць дзіўныя рэчы, а кабета падумала, што ён сапсаваўся, і напісала ў кліент-сэрвіс пра рэмонт і затым стала распавядаць у мэсіджах сваё жыццё”. Аўтарка спынілася на лесе яе дзедзя, які стаў прадметам роздумаў і тэмаю апавядання. І як падсумаваньне, праходзіць ідэя, што беларусы не хацелі рабіцца героямі, не хацелі ваяваць, абараняць, помсціць. Яны проста хацелі жыць, і ў гэтым няма нічога гераічнага, але і сорамнага таксама.

Наступным аўтарам-выступоўцам быў сп. Алесь Пазыняк, журналіст і відэа-блэгер. Вядучы прадставіў яго словамі: “Хто сёння піша пра каліноўцаў, пра тое, як людзі са зброяй у руках змагаюцца ва Ўкраіне за Беларусь? Цяпер маем такія тэксты, дзякуючы Алесю”. Вядучы таксама адзначыў, што апавяданьні Алесь падобныя па стылі, падыходзе на позыяга Васіля Быкава. “Можна гэта тлумачыцца тым, што абодва паходзяць з Віцебшчыны?” Затым сп. Пазыняк распавёў пра свой шлях да беларушчыны. «Урокі беларускай мовы нічога не рабілі для прывабнасці беларускага, хутчэй наадварот, адштурхоўвалі. І вось для мяне заўсёды было цікава, як людзі прыйшлі да беларушчыны, як яны сталі ваярамі за ідэю сапраўднай незалежнасці Беларусі, і за Ўкраіну. Мае тэксты, прыпавесці — гэта рэфлексія адносна падзеяў ва Ўкраіне, я быў там у красавіку 2022 году, калі пачалася вайна. Быкаў для мяне безумоўна важны аўтар, поруч з Караткевічам, як клясык але і як пісьменьнік, чые творы ўразлілі, змусілі задумацца, аналізаваць. Калі прачытаў першую ягоную кнігу, гэта быў зборнік апавяданняў, уразіў змест, сюжэты і нават цяпер усё памятаю з прачытанага тады. Цяпер мы жывем у “клікавы” час, спажываная інфармацыйная прадукцыя больш візуальная, ня тэкставая. І для такога часу падыходзіць прыпавесць, як пэўная думка, укладзеная ў кароткі тэкст. У гэтай сувязі трэба сказаць, як добра, што існуе такое папяровае выданне не як “Беларусь”, гэта проста падарунак. Па словах Зянона Пазыняка, адзін клік кампутарнай мышкай, брак электрычнасці і г. д. можа знішчыць цэлыя бібліятэкі электронных тэкстаў. А вось паспрабуй знішчыць папярковыя кнігі, што разышліся па сьвеце і ёсць рэаліямі, а не віртуальнымі аб’ектамі. Думаю, што чы-

таньне — гэта змаганьне, супрацьстаянне, свой унёсак на карысць адраджэння і перамогі. Дык давайце чытаць! Чытаць і падтрымліваць сваіх аўтараў, свае выданні, такія, як альманах.»

Чарговы прысутны аўтар і прамоўца быў сп. Віктар Едзіновіч. Ён цікавіцца гісторыяй, у прыватнасці, Другой сусветнай вайны. Прычым засяроджваецца не на традыцыйным для беларускіх аўтараў “савецкім” або “партызанскім” баку, але на баку нямецкага войска, поглядае “з іншага берагу”. Пра цяперашні, змешчаны ў альманаху твор, ён сказаў: “Я пісаў пра танкістаў, цяпер вырашыў напісаць пра лётчыкаў з часоў Другой сусветнай вайны. Атрымаліся прыгоды ня толькі цікавыя, але і нетыповыя для таго, што мы звычайна ведаем пра

смуга, нялёгкія часы, кепскі настрой, і вось бацькі, зь якімі рэгулярна камунікую, і кажуць мне — а ты пішы! І тут неўзабаве пачула на беларускім пікніку ў Сэнтрал-Парку ад сп. Віталія Зайкі, што існуе альманах, куды можна дасылаць тэксты па-беларуску, і я падумала — а што, калі я сапраўды вазьму і напішу. І вось так яно і адбылося. Пачатак апавядання “Выспа Н” аб продажы на танна замку на выспе Здань і пра дзяўчыну Фію, якая ня любіла сучаснасць і зацікавілася аб’явай аб продажы й вырашыла паглядзець на той замак.” Настася сказала, што яна сапраўды яшчэ ня ведае, што будзе ў апавяданні далей. Затым сп. Сокалаў-Воюш чытаў некаторыя ўрыўкі з апавядання, дзе гаворыцца пра нацыянальны характар беларусаў.

Сяржук Сокалаў-Воюш і Настасья Харкевіч

тую вайну. Такі цікавы момант ёсць — вайна магла скончыцца паразай Нямецчыны яшчэ ў 1941 годзе. Справа ў тым, што большасць нафты, зь якой выраблялася паліва для нямецкай тэхнікі, здабывалася ў Румыніі, на радовішчах Плаешты. І каб савецкія бамбавікі замест налётаў на Бэрлін, што былі скамплікаваныя і неэфэктоўныя, накіравалі сілы на знішчэнне Плаештаў, канец вайны і перамога прыйшлі б значна раней”.

Сп. Сокалаў-Воюш прадставіў наступную аўтарку альманаху — Настасю Харкевіч, па словах вядучага — “прадаўжальніца традыцыяў Уладзімера Караткевіча”. “Пачатак фантастычны, плюс — яна ўмее пісаць! І, канешне, цікава, што згаданы першы каменны замак у Беларусі — замак Сапегаў на выспе.” Сп-ня Харкевіч распавяла, як яе твор з’явіўся ў апошнім выпуску альманаха “Беларусь”. “Была такая нейкая цёмная

Сталая аўтарка альманаху сп-ня Валянціна Якімовіч выступіла таксама і ў абліччы мастачкі, прадставіўшы партрэт свайго блізкага сябра, мастака і героя беларускага Адраджэння Алесь Пушкіна, напісаны яшчэ пры ягоным жыцці. Надрукаваныя сёлета яе ўспаміны, прысвечаныя памяці Алесь Пушкіна, які загінуў у знявольенні, засуджаны злачынным рэжымам. Валянціна закрунула гісторыю свайго знаёмства з Алесем у часы Беларускага Адраджэння канца 1980-х гадоў, калі студэнт, а пасля выпускнік мастацкай вучэльні й інстытуту далучыўся да беларускага нацыянальнага руху, браў удзел у “Талацэ” і Аб’яднанні беларускіх маладзёвых суполак. Затым аўтарка распавядала пра развіццё іх адносінаў і некаторыя цікавыя падзеі таго часу. “А што было далей вы самыя прачытаеце ў альманаху”.

заканчэнне на бачыне 4

Прэзэнтацыя альманаха заканчэньне з бач. 3

Як заўсёды, сп-ня Якімовіч апаноўвала прысутных сілай сваёй няўрымсьлівай, жыццясцьвярджаючай асабістасьці. Нездарма яе клічуць супэр-зоркай беларускай дыяспары. Сп. Сокалаў-Воюш падсумаваў выступ Валянціны Якімовіч: “У каго дэпрэсія і блэгі настрой – чытайце Валю!”

Сп. Андрусь Храпавіцкі, паэт і распрацоўшчык у галіне штучнага інтэлекту (штучыну), дэбютуе сёлета ў альманаху. Сп. Сяржук Сокалаў-Воюш адзначыў, што вершы Андруся нагадваюць, што мы, беларусы, у плыні эўрапейскай традыцыі, і што беларусы зоймуць Алімп. Андрусь каратка распавёў пра сябе і затым пра нізку вершаў, якую падрыхтаваў на асабістым досьведзе жыцця ў Нью-Ёрку і кантактаў з ягонымі жыхарамі. Затым ён прачытаў свае вершы – сапраўды вельмі ўдалыя і прышпільныя, якія адразу знаходзяць водгук у кожнага, хто тут жыве. Як не ацаніць, скажам, такі радок: “Мяне пакусаў вялікі зялёны яблык – пайду ўкушу ў адказ”. Затым Андрусь выказаў ідэю – каб мы, жыхары розных частак Нью-Ёрку, кожны добра ведаючы свой раён, арганізаваліся і рабілі разам туры, дзе кожны “гаспадар” раскажа і пакажа астатнім найлепшыя цікавосткі свайго раёну. А пасля можна

разам пасядзець за кавай або чым мацнейшым. Сп-ня Сурмач дадала, што можна было зрабіць туры па беларускіх мясцінах горада, у тым ліку апісаных у яе кнізе “Беларускі Нью-Ёрк”.

Сп. Сяржук Сокалаў-Воюш распавёў пра сваю творчасць і тэксты, зьмешчаныя ў альманаху ў сэрыі “Грак”, працяг якіх яшчэ будзе. Ён прачытаў некалькі сваіх вершаў, і прарочымі гучалі такія радкі: “Ня плач па мове – пішы на ёй, стварай! Ня плач па Беларусі – будзь ёю, будзь!” Сп-ня Заміроўская спытала, ці будзе некалі выдадзеная асобная кніга пра “Грака”, урыўкі зь якой друкуецца з працягам вось ужо ў пяці нумарах альманаху. На гэта Сяржук адказаў, што яго найперш цікавілі напісаць, а ўжо публікацыя тэксту ідзе наступным прыярытэтам, і калі хто захоча выдаць, дык калі ласка. Сп-ня Якімовіч дадала свае апініі пра Сяржука Сокалава-Воюша і ягоную паэзію і сказала, што яе сын Руслан ставіць яго ў адзін шэраг з Анатолем Сысом і клясыкамі беларускай паэзіі Купалам, Коласам. І завершыла такімі словамі: “Трэба, каб ты друкаваў свае тэксты!”

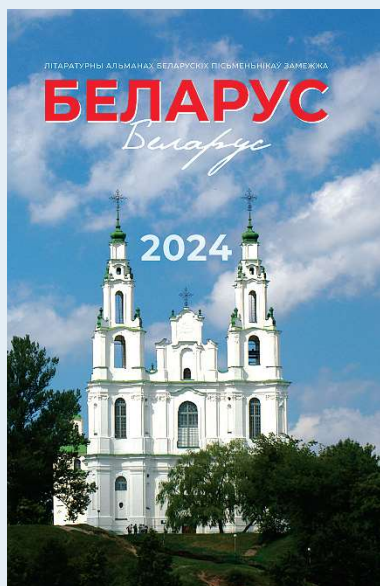
Тацяна Заміроўская, звярнуўшыся да Марата Клакоцкага, сказала: “Трэба незалежнае беларускае выдавецтва ў Нью-Ёрку. Марат, рабіце выдавецтва!” Марат адказаў: “Выдавецтва ўжо фактычна існуе, але яно складаецца толькі з аднаго чалавека. Трэба далучацца, прапаноўваць

дапамогу, сродкі, каб зрабіць выдавецтва актуальным”. Сп-ня Сурмач прапанавала даваць тэксты на сайт газэты “Беларус”, бо, як кажуць, калі ты не публікуешся і пра цябе ня пішуць, значыць – цябе няма. Яна падзякавала сп. Клакоцкаму за ахвярную працу па выданьні альманаху і Сяржуку Сокалаву-Воюшу за выдатна праведзеную імпрэзу. Сп-ня Ганна Шарко паднесла рэдактару альманаху торцік і павіншавала з 18-й гадавінай “Беларуса” і выказала пажаданьне, каб ён працягваў выходзіць надалей.

Сп. Марат Клакоцкі падзякаваў усім за добрыя словы, а Сяржуку Сокалаву-Воюшу за вядзеньне імпрэзы. Затым ён абвесьціў, што напрыканцы году спыняе выхад бюлетэнь Згуртаваньня “Пагоня” “Весткі й Паведамленьні”, выданьнем якога ён таксама займаўся. Ён заклікаў усіх, хто піша па-беларуску дасылаць тэксты ў наступны выпуск альманаха, апошні тэрмін – 31 траўня 2025 году. Была таксама выказаная падзяка царкоўнай радзе Сабору за прадстаўленую для імпрэзы грамадскую залю.

Затым імпрэза перайшла ў неафіцыйны фармат, прысутныя мелі нагоду пазнаёміцца з аўтарамі, працягнуць размовы аб літаратуры й іншых важных рэчах пры віне, каве і пачастунках. Прысутныя зрабілі агульны фатаздымак на памяць аб прэзэнтацыі.

Віталь ЗАЙКА

Запрашаем набываць літаратурны альманах беларускіх пісьменьнікаў замежжа “БЕЛАРУС” за 2024 год,

Падтрымайце аўтараў і выдаўцоў сваёй зацікаўленасьцю.

Кошт сёлетняга нумару з дасылкаю ў межах ЗША \$24, у Канаду і краіны Эўропы \$25. Дасылка ў Беларусь, Украіну й Расею сёньня, нажал, немагчымая.

Замовы, калі ласка, дасылайце поштаю на адрас:

Marat Klakotski

P. O. Box 3225

Farmingdale, NY 11735.

Чэкі выпісвайце на імя рэдактара і выдаўца **Marat Klakotski**.

Новы выпуск альманах “Беларус” можна таксама замовіць на ўэб-сайце e-krama.com. Там жа можна набыць і ўсе папярэднія нумары альманаха, пачынаючы ад 2007 году, а таксама некаторыя беларускія кнігі і каляндар Згуртаваньня “Пагоня”.

Уплаты ў Згуртаваньне
шліце на адрас:

**P. O. Box 572
New York, NY 10113**

Чэкі, калі ласка, выпісвайце на
імя скарбніка **Viktar Yedzinovich**.

Уплаты ў Згуртаваньне
Складкі й ахвяраваньні:

Д. Аўхімовіч120
В. Генэралаў60
Д. Генэралава60
Шчыры дзякуй!

Ахвяравалі на бюлетэнь
Весткі й Паведамленьні :

Д. Аўхімовіч30

Усім шчыры дзякуй!